

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **K. S.**
zastoupen JUDr. Josefem Moravcem, advokátem,
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje, IČ 70889546**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. dubna 2019, č. j. KUKHK-8902/DS/2019/DV-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 17. 5. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 29. 4. 2019, č. j. KUKHK-8902/DS/2019/DV-2, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 1. 2019, č. j. MUKO-2638/2019-Ig-334. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d), § 125c

odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Těchto přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 13. 9. 2018 v 21:30 hod, jako řidič motorového vozidla Renault Traffic L, registrační značky, na pozemní komunikaci č. II/305 v obci Albrechtice nad Orlicí, u hřbitova, neuposlechl výzvy Policie České republiky k zastavení vozidla pomocí zvláštního výstražného světla modré barvy a rozsvícením nápisu „STOP“ na služebním vozidle policie. Poté, co vozidlo zastavilo u posledního domu v ulici K soutoku, byl žalobce vyzván k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla. V reakci na tuto výzvu žalobce odmítl předložit řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, rovněž se odmítl podrobit dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v krvi. K celé věci uváděl, že vozidlo neřídil, pouze si bral v automobilu cigarety. Zároveň namítal, že policisté zasahují na jeho soukromém pozemku.

II. Obsah žaloby

3. Dle názoru žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, a to z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, zkrácení žalobce na jeho právech, čímž nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a z důvodu nesprávného právního posouzení.
4. Žalobce se domnívá, že z žádného z provedených důkazů není zřejmé, že vozidlo řídil, jde o pouhou spekulaci. Tím, že správní orgán neprovedl všechny dostupné důkazy, nemohl rozhodnout objektivně o vině nebo nevině žalobce. Ten dle svého tvrzení vozidlo neřídil, pouze čekal, až vůz dorazí. Následně se vydal do automobilu pro cigarety, zatímco skutečný řidič utekl druhou stranou.
5. K projednávané věci správní orgán vyslechl zasahující policisty, nevyhověl však návrhu žalobce na výslech manželky žalobce, která se v době spáchání přestupku měla ve vozidle nacházet, a žalobcem tvrzeného skutečného řidiče. Pokud by byli tito svědci vyslechnuti, mohlo by být vyvráceno tvrzení policistů, že vozidlo bylo řízeno žalobcem. Správní orgán však vyhodnotil navržené výslechy jako nadbytečné.
6. Žalobce namítá, že z kamerového záznamu není zřejmé, kdo vozidlo řídil. Rovněž zasahující policisté neuvedli, že by žalobce viděli vozidlo řídit. Závěr správních orgánů, že policisté viděli řídit žalobce, je tak v rozporu se skutečným stavem věci, neboť takové závěry nejsou ve výpovědích svědků obsaženy. Tito pouze vypověděli, že viděli specifikované vozidlo jet proti nim, jeden ze svědků uvedl, že z místní znalosti ví, že s vozidlem jezdí obviněný.
7. Posouzení správních orgánů, že není předmětem dokazování, zda byla manželka žalobce v době spáchání přestupku v předmětném vozidle, je dle názoru žalobce nesprávné. Výslech manželky žalobce měl nejen prokázat, že nebyla v daném okamžiku v uvedeném vozidle, ale i to, že vozidlo neřídil žalobce.
8. Je nutné podotknout, že svědci neviděli žalobce řídit, ale až následně, po uplynutí určité doby. Rozdíl mezi okamžikem ukončení snímání vozidla a okamžikem zachycení žalobce je více jak 10 vteřin. Nelze proto dospět k závěru, že by dané důkazy vylučovaly verzi žalobce. Vzhledem k tomu, že z žádného kamerového záznamu není zřejmé, že by

manželka a dcera žalobce z vozidla vystoupily, je zjevné, že osoba označená žalobcem jako řidič vozidla mohla vystoupit druhou stranou vozidla a není tak zachycena na záznamu, přičemž v uvedené době mohl žalobce nastoupit na místo řidiče, byť vozidlo neřídil. Nedošlo tak k vyvrácení výpovědi žalobce, nadto za situace, kdy označil konkrétní osobu. Tím, že správní orgán svědky nevyslechl, porušil zásadu materiální pravdy, tedy nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tvrzení policistů není podloženo žádným kamerovým záznamem.

9. Dále žalobce uvedl, že policisté mohli zastavit vozidlo již při jízdě, tak ovšem neučinili. I přestupkové řízení musí být vedeno v souladu se zásadami presumpce neviny a in dubio pro reo. Pokud se na základě provedeného dokazování nepovede správnímu orgánu jednoznačně prokázat vinu obviněnému z přestupku, je povinností správního orgánu řízení zastavit. V případě protichůdných výpovědí nemůže správní orgán bezdůvodně upřednostnit jedno z tvrzení. Žalobce tedy nebyl účastníkem silničního provozu, nejednalo se o silniční kontrolu, a ten se tak ani uvedených přestupků nemohl dopustit. K uvedené rozpornosti tvrzení žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I ÚS 520/16, dle kterého: „V situaci „tvrzení proti tvrzení“ jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu presumpce neviny. Mimo jiné v takové situaci obecné soudy rozhodně nemohou opomenout, je-li u svědka či svědků, jejichž výpověď stojí proti výpovědi obviněného, objektivně přítomna pochybnost o jejich nezainteresovanosti na výsledku řízení. Uvedená povinnost obecných soudů je pak ještě zvýrazněna v případech, kdy taková svědecká výpověď či svědecké výpovědi, stojící proti výpovědi obviněného, představují jediný přímý důkaz, z něž má být prokázána vina obviněného. S ohledem na princip presumpce neviny i právo na spravedlivý proces pak rozhodně nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem je výpověď svědka, u něž a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi.“ Vyjma již zmíněného nezastavení vozidla policisty na pozemní komunikaci žalobce poukázal i na to, že po prvním odročeném jednání měl aktivně obstarávat důkazy, které by žalobci uškodily, ve vztahu k jeho omluvě k tomuto jednání. U uvedených policistů tak lze, vzhledem k jejich postupu a postoji, pochybovat o objektivitě jejich výpovědí.
10. Žalobce dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, dle kterého je správní orgán povinen postavit nade vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání dopustil ten, kdo má být za přestupek postižen, pokud existuje rozumná pochybnost, že se přestupku mohl dopustit někdo jiný. K vyvrácení takové pochybnosti by sloužila rekonstrukce, jelikož se patrně mohlo místo měření nacházet v blízkosti značky označující konec obce. Obviněnému proto k nepostižení za přestupek postačí, aby existovala rozumná pochybnost, kdo se jednání dopustil. Být si uvědomuje, že dané rozhodnutí se dotýkalo jiné věci, je obdobné tím, jaké druhy námitek byly podány v odvolání a žalovaný se s nimi řádně nevypořádal. Z rozhodnutí jasně plynou požadavky na míru a rozsah provedeného dokazování a za daných námitek není možné rozhodnutí založit na dvou výpovědích policistů. Jestliže měl správní orgán pochybnosti o skutkovém ději tak, jak uvedl žalobce, měl vyslechnout uvedené svědky nebo provést rekonstrukci.

11. Dle žalobce nebyla jeho vina za spáchání přestupku prokázána, dokazování nebylo provedeno v souladu s uvedenými zásadami a verze žalobce nebyla provedenými důkazy vyvrácena. Rozhodnutí je proto předčasné, nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011-3, dle kterého je k provedení předmětného vyšetření nezbytné, aby daná osoba byla účastníkem silničního provozu. Účastníkem bude i osoba, která již jízdu bezprostředně ukončila nebo se k ní prokazatelně chystá. Povinnost vymezená v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu se vztahuje i na toho, kdo byl účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem, musí být ale dána souvislost mezi učiněním výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu. V projednávané věci je však zřejmé, že žalobce dané vozidlo neřídil, proto se nejednalo o silniční kontrolu. Žalobce se tak daných přestupků nemohl dopustit.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný předně v plném rozsahu odkázal na napadené rozhodnutí. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že zjištěné skutečnosti týkající se projednávaného přestupku má za prokázané. Řízení vozidla žalobcem a následné odmítnutí dechové zkoušky bylo řádně zadokumentováno v oznámení přestupku. Předmětné vozidlo bylo následováno až do jeho zastavení a totožnost řidiče ověřena z řidičského průkazu. Správní orgán II. stupně vycházel i ze skutečností zjištěných z výpovědí svědků, které shledal za věrohodné a korespondující s pořízenými videozáznamy.
13. K namítanému nevyslechnutí žalobcem navržených svědků žalovaný uvádí, že tyto výsledky považoval za nadbytečné. Správní orgán I. stupně se s důvody nevyhovění návrhu ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal a žalovaný se s tímto odůvodněním ztotožnil.
14. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
16. Z předloženého správního spisu je předně relevantní Oznámení přestupku, vyhotovené Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Územní odbor Rychnov nad Kněžnou dne 20. 9. 2019, protokol o výsledku svědků a videozáznam policejní kontroly. Součástí správního spisu je i výpis z evidenční karty řidiče a úřední záznam o průběhu silniční kontroly.
17. Na základě uvedeného skutkového stavu zaslal správní orgán příkaz ze dne 16. 10. 2018, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 26. 10. 2018 odpor. Dne 29. 10. 2018 zaslal správní orgán I. stupně Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. V návaznosti na žádost žalobce nařídil správní orgán I. stupně ústní jednání na den 5. 12. 2018, ze kterého se žalobce pro zdravotní problémy omluvil. Při ústním jednání konaném dne 12. 12. 2018 správní orgán

konstatoval shromážděné důkazy, provedl účastnický výslech žalobce a výslech zasahujících policistů. Ve stanovené lhůtě podal žalobce návrh na doplnění dokazování a to výslechem manželky žalobce, paní M. S., která měla být v době spáchání přestupku spolu s žalobcem ve vozidle, a pana V. N., který měl dle tvrzení žalobce předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídit.

18. Na podkladě zjištěného skutkového stavu vydal správní orgán I. stupně dne 30. 1. 2019 rozhodnutí, č. j. MUKO-2638/2019-Ig-334. Proti tomuto se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2019, č. j. KUKHK-8902/DS/2019/DV-2, žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
19. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek za důvodnou.
20. Jako stěžejní bod žaloby vyhodnotil krajský soud námitku dotýkající se dostatečného objasnění skutkového stavu v projednávané věci, konkrétně totožnosti pachatele přestupku. Soud se ztotožnil s tvrzením žalobce, že je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebylo důvodných pochybností. V případě rozumné pochybnosti o tom, že obviněný z přestupku se protiprávního jednání nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout, přičemž ten se nemusí vyvíňovat a prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil. To plyne např. i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68. Dle soudu obecný požadavek na soulad řízení o přestupku s ústavněprávními limity však neopravňuje k takovému výkladu procesních ustanovení přestupkového řízení, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jak plyne z judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I ÚS 533/98), v možnosti navrhopvat důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je třeba spatřovat právo osoby, proti které se řízení vede, nikoliv povinnost správních orgánů. Navržené důkazy správní orgán nemusí provést, je však jeho povinností tento postup přezkoumatelným způsobem vysvětlit.
21. Žalobce navrhl ve správním orgánem stanovené lhůtě výslech své manželky a osoby, která měla v době přestupku vozidlo řídit. Dle názoru krajského soudu se již správní orgán I. stupně dostatečně a v souladu s výše uvedenou judikaturou vypořádal s návrhem žalobce, když došel k závěru, že skutkový stav byl dostatečně objasněn. Ze správního spisu je zřejmé, že stěžejními podklady pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nejen oznámení přestupku, ale rovněž videozáznam silniční kontroly, úřední záznam popisující její průběh a výslech obou policistů. K tomuto krajský soud doplňuje, že by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a rychlosti řízení provádět další dokazování za situace, kdy byl skutkový stav dostatečně objasněn. Vzhledem k blízkému rodinnému vztahu manželky žalobce k jeho osobě je dána důvodná pochybnost o objektivitě její výpovědi. Výpověď tvrzeného řidiče by pak ničeho nezměnila na situaci, kdy jsou proti sobě postavena protichůdná tvrzení. Za nadbytečné považuje soud i provedení rekonstrukce. Vzhledem k prokázanému skutkovému stavu by bylo její provedení v rozporu s výše uvedenými zásadami správního řízení.
22. V návaznosti na výše uvedené tak bylo podstatné, aby krajský soud vyjasnil, zda lze na základě výpovědi policistů provádějících silniční kontrolu, považovat přestupek za dostatečně prokázaný za situace, kdy jsou proti sobě postavena dvě protichůdná tvrzení. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, *„existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit,*

jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Správní orgán I. stupně se s těmito rozpory ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal (zejm. na str. 8 – 9). Jeho závěry potvrdil v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Krajský soud s odůvodněním správních orgánů, a to s odkazem na konstantní judikaturu, souhlasí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54, je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policistů, neboť tito zpravidla nemají, na rozdíl od účastníků řízení, na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají tak svoji služební povinnost. Nejvyšší správní soud se otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty zabýval i v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, dle kterého: „k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“

23. V posuzované věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. Policistu je možné mít za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně nebo pozitivně, aby jeho svědectví vedlo ke konkrétnímu výsledku řízení. V projednávané věci nebyl zjištěn žádný zájem policistů na výsledku řízení. Za podklad domněnky o motivaci policistů není dle krajského soudu rozhodně možné považovat skutečnost, že jeden ze svědků vypověděl, že z informací od kolegů, kteří žalobce v jiné služební záležitosti kontaktovali, mu je známo, že žalobce v den odročeného prvního ústního jednání v odpoledních hodinách řídil automobil a nevykazoval známky nemoci. Toto tvrzení bylo podloženo videozáznamem ze služební kamery. Tato okolnost se nedotýkala samotného merita věci, nýbrž posouzení oprávněnosti omluvy z ústního jednání před správním orgánem a v rozhodnutí samotném nebyla, ani nemohla být, přičtena k tíži žalobce. Nadto krajský soud doplňuje, že i kdyby se tvrzení dotýkalo podstaty věci, není možné považovat doplnění objektivně zřejmé a videozáznamem podložené skutečnosti za znak předpojatosti policistů vůči žalobci. Odkazovaný náleze Ústavního soudu proto není na projednávanou věc přílehlavý a to i s ohledem na výše zmíněnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dotýkající se věrohodnosti výpovědi policisty.

24. K tvrzení žalobce o skutkovém ději krajský soud uvádí, že s ohledem na výsledky provedeného dokazování považuje verzi žalobce za nepravdivou. Z protokolu o výslechu obou policistů je zřejmé, že oba ztotožnili žalobce jako řidiče zastavovaného vozidla. Rovněž z videozáznamu zachycujícího silniční kontrolu je zjevné, že policisté dojížděli na místo kontroly v těsném kontaktu se zastavovaným vozidlem, přičemž od okamžiku zastavení policejního vozidla do chvíle, kdy je na záznamu zřejmý pohled na žalobce, uběhlo přibližně 10 sekund. Krajský soud má za postavené na jisto, že za tak krátkou dobu nemohlo dojít k žalobcem popisovanému ději. Rovněž nelze pominout skutečnost, že žalobce sice již v průběhu silniční kontroly tvrdil, že vozidlo neřídil, nicméně k označení údajného řidiče došlo až ve stanovené lhůtě pro navržení dalších důkazních prostředků, určené až po prvním ústním jednání. Tedy více než 3 měsíce po spáchání specifikovaných přestupků. Vzhledem k výše uvedenému je nesporné, že žalobce byl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou ostatně sám odkazuje,

účastníkem silničního provozu a silniční kontrola tak proběhla v souladu s právními předpisy.

V. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. listopadu 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně